

Radicale vernieuwing zorg

Ondersteund door

Geen echte

Geplaatst op 19 mei 2020

4 mei 2020, 75 jaar na de dag voordat Nederland werd bevrijd

Ken je collega's!

In de rubriek 'Ken je collega's!' vind je blogs en interviews waarin je kennis kunt maken met (toekomstige) collega's van de studenten [Radicale Vernieuwing Waarde-vol Onderwijs®](#).

"HIJ HEET WEL VAN DUIJN, MAAR KIJK UIT: HET IS GEEN ECHTE", zeiden ze toen hij twee jaar geleden in Katwijk kwam werken. We hebben er op dit moment 49 bij Topaz: Van Duijns. Nou, het is dan misschien geen echte Van Duijn, het is wel een echte Vincent. En bij Vincent van Duijn (43, manager huisvesting en techniek) zijn onze gebouwen in goede handen. Bij Vincent is het motto niet 'het hele leven telt', maar 'elke baksteen telt'. Ik kijk opeens heel anders naar het trappenhuis in Zuydtwijck, en het labyrint dat Overduin is. "Die gebouwen zijn niet kapot te krijgen," vertelt Vincent met een mengeling van plezier en respect. Respect voor beton in dit geval. Nieuwbouw is niks voor hem. "Daar zit geen ziel in." Ik snap het meteen. Ik zie mezelf weer door de oude gebouwen van de Vrije Universiteit in Amsterdam lopen. Het zijn dezelfde soort naoorlogse betonnen blokkendozen. Ik weet nog dat ik toen dacht: het ziet er niet uit, maar het voelt goed. Dat is dus de ziel.

En met ziel en zaligheid doet Vincent het 'technisch exploitatiebeheer' bij Topaz. Het wat? Dat zoeken we even op. Ja echt, tijdens het gesprek ging Vincent zelf ook even naar Wikipedia om te kijken wat 'technisch' eigenlijk betekent. Zonder resultaat, want het is wat je noemt een containerbegrip; je kunt er van alles onder verstaan. Oké Vincent, leg anders even uit wat je doet. "Nou, het gaat erom dat alles van een gebouw wat aard- en nagelvast zit functioneel functioneert." Ik begin het leuk te vinden, ik snap er werkelijk waar geen snars van. Maar een paar minuten later wel zo ongeveer. Kijk, we hebben gebouwen, een stuk of 10. En die gebouwen moeten veilig en comfortabel zijn. En dat is niet vanzelfsprekend. Net als thuis. Je

schildert, isoleert, vervangt een lamp, desnoods een leiding en als de keuken uit elkaar valt, komt er een nieuwe. Dames en heren: dat is technisch exploitatiebeheer. Dat doen we dus allemaal, alleen Vincent doet het in het groot, zeg maar. Zo efficiënt mogelijk en uiteraard met oog voor onze cliënten. En dat is fijn. Anders verpaupert de boel.

En toen kwam dus Corona. Als een noodrem kwam alles met een rotgang piepend en knarsend tot stilstand. Het schilderwerk, de vervanging van de keukens, de dakrenovaties, alles. Omdat het allemaal gedaan wordt door externen en die mogen niet meer naar binnen. In plaats daarvan kwam de roep om noodopvang: kunnen we plekken creëren waar we mensen kunnen opvangen die het in deze tijd thuis niet meer redden? Bijvoorbeeld omdat ze niet meer naar de dagopvang kunnen?

De opdracht aan Vincent was simpel: regel het. En regel het snel. Geen uitvoerige projectplannen en besluitvormingsprocedures. Geen theekranksjes om samen de kleuren uit te kiezen. Binnen 4 weken was het klaar.

En dan is het twee minuten voor acht, op 4 mei. We hebben afgesproken om onze camera en microfoon uit te zetten en om 20.00 uur de doden te herdenken. Van Vincent schakel ik live over naar de Dam. De Koning, de Koningin, Rutte, Femke Halsema. Allemaal netjes op 1,5 meter afstand. Al hoeven de Koning en Koningin dat eigenlijk niet te doen, neem ik aan. Die wonen toch samen. Een lege dam. Strak blauwe lucht. Eén duif heeft het niet begrepen, die koert dwars door de stilte heen. Eén krans bloemen slechts... de bloemensector heeft het zwaar...

Stilte...

Wat een gekke tijd. Ik denk aan haren. De Koning heeft lange haren, solidair met zijn onderdanen. Onwillekeurig denk ik ook aan de haren van Joodse mensen in de kampen, gruwelijke beelden uit films en van foto's. Ik denk aan de haren van vrouwen die op 5 mei kort werden geknipt, te schande gezet... haren...

Stilte...

Een beetje ongemakkelijk starten we het gesprek een paar minuten later weer op. Het is een grote stap van Dodenherdenking naar technisch exploitatiebeheer. Maar we zijn pragmatisch. "Hoe kan het dat die verbouwing zo snel lukte?" vraag ik. Ik ben benieuwd waarom het in andere tijden langer duurt. Soms lijkt het alsof er door Corona onvermoede superkrachten vrijkomen bij mensen. Ik hoor collega's vol lof en bewondering over de bijna bovenmenselijke prestaties van de mannen en vrouwen die de noodopvang hebben geregeld. Vincent helpt me uit de droom. "Toen ik hier twee jaar geleden kwam, was er veel achterstallig onderhoud. Niet alleen aan de gebouwen, maar ook organisatorisch. Twee jaar lang hebben we geïnvesteerd om de boel op orde te brengen. Een sterk team, onderhoudsplannen, instandhoudingsplannen, goede overlegstructuren, zodat we niet meer voor elke scheet langs de raad van bestuur hoeven..." Terwijl Vincent doorgaat met opsommen wat ze in die twee jaar allemaal met elkaar geregeld hebben, krijg ik het beeld van zo'n min of meer foute American Football-film, waarbij een team

bungelt boven de afgrond van degradatie. Dan komt er een nieuwe coach, een nieuwe zak met ballen, er wordt getraind, geoefend, bloed, zweet en tranen en aan het eind van de film is daar die ene belangrijke wedstrijd. Het publiek staat op de banken. De cheerleaders zwaaien in slow motion met hun pompons. Degene van wie niemand het verwacht had scoort op de valreep dat ene belangrijke punt. Alles valt op zijn plek, alles lijkt te kloppen en ze winnen! Maar niet zonder al die voorbereidingen vooraf.

“Zo is het”, zegt Vincent, “als dat virus twee jaar eerder was gekomen, dan was het gewoon te vroeg geweest.” Het is net als met Jazzmuziek: je kunt pas improviseren als je de boel heel goed beheerst. En dan doen ze, de mannen en vrouwen van technisch exploitatiebeheer.

Meer artikelen over de thema's met trefwoorden:

Thema's: [Vernieuwing onderwijs](#), [Radicale Vernieuwing Waarde-vol Onderwijs®](#), [Ken je collega's!](#)